

บทที่ 1

พริบ! พิววาวว...

ท่ามกลางความมืดยามราตรีดึกสงัด แสงเรืองรองถูกจุดขึ้นที่ห้องใต้หลังคาในบ้านไม้สองชั้นครึ่งเล่นระดับทรงชาเลต์แบบยุโรปผสมโมเดิร์น เปลวสีฟ้าใสที่นำจะให้ความร้อนจัดสว่างวาบลอยเหนือฝ่ามือบาง ดวงตาสีน้ำตาลใสของหญิงสาวผู้เป็นเจ้าของมือเสลามองเปลวไฟอย่างเหม่อลอย...เหงา... ดวงตาสีน้ำตาลแฝงแวอ้างว้าง

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นก่อนที่บานประตูจะเปิดออก แล้วเสียงฝีเท้าที่คุ้นเคยก็ก้าวผ่านเข้ามาในห้อง

"เอาอีกแล้วเรย์!" หญิงท้วมสูงวัยเอ่ยอย่างตกใจ ก่อนจะโผล่เข้าไปริมหน้าต่าง แล้วรูดปิดม่านหนาหนัก จนทำให้ห้องซึ่งสว่างเพียงเพราะแสงจันทร์และเปลวสีฟ้าใสบนมือบางต้องอาศัยแสงจากมือนั้นเพียงอย่างเดียว

"เรย์! แม่มาลัยเรียกเจ้าของดวงตาสีน้ำตาลใสที่ต่อนี้หัวเราะเบาๆ แล้วนินหน้าเป็นกังวล แต่ทำอะไรไม่ได้

...ไฟสีฟ้าใส... *เปลวเพลิงแห่งจิต* ที่ไม่มีวันดับได้ นอกจากเรย์จะ
อยากดับมันเอง...

หญิงสาวอ่อนลมหายใจพัดเปลวสีฟ้าใสในมือพร้อมกับกำมือบาง
ทั้งห้องมืดสนิทได้ไม่นานก็สว่างจ้าด้วยดวงไฟใหญ่กลางห้องจากฝีมือของ
แม่มาลัย

"อ้อ... แสบตา" อนาคตเรีย หรือเรย์ที่แม่มาลัยเรียกท้วงเสียงเนือยๆ
พลงยกมือปิดทับเปลือกตาที่ปิดลงเพราะยังไม่คุ้นแสงไฟ

"ก็ขอบออยู่แต่ที่มีตจๆ นี้คะ แล้วนี่แม่มาลัยบอกก็ที่แล้วว่าอย่าทำแบบ
นั้นอีก" หญิงร่างท่วมเอ่ย

"เธอจะ บอกเธอจะ" น้ำเสียงซึ่งมีแวไม่ใส่ใจกับดวงตาใสที่เปิด
มองเมื่อเริ่มคุ้นแสงจ้าทำให้แม่มาลัยได้แต่ส่ายหน้า

...ไฟ... เรย์ชอบเล่น...

"ได้เวลาอาหารเย็นแล้ว ไปเถอะคะ ตั้งโต๊ะให้แล้ว"

"ยังไม่หิวนี้หะ"

"ไม่หิวได้ยังไงกันคะ เมื่อกลางวันก็ทานน้อย ไปนะคะ...อย่าดื้อเลย
เมื่อสักครู่คุณกาเบลโทรมาหาด้วยคะ แม่มาลัยบอกว่าจะตามเรย์ให้ อีก
เดี๋ยวก็คงจะโทรมาใหม่ ลงไปข้างล่างพร้อมกันเถอะนะคะ คุณกาเบลโทร
มาจะได้รับสายเองเลย" แม่มาลัยชวน

"ไม่เห็นอยากคุยด้วยเลย โทรมาทำไม ไม่เอาละ...ง่วงแล้ว จะกลับ
ห้องไปนอน" อนาคตเรียตอบแล้วเดินออกจากห้องใต้หลังคาที่นั่งเล่นอยู่นาน

"โธ... จะนอนได้ยังไงกัน ยังไม่ได้ทานข้าว จะปวดท้องเอานะเรย์
อีกอย่าง คุณมาร์ครอทานข้าวอยู่นะคะ" แม่มาลัยเดินตาม

"ก็ไม่หิวนี้หะ จะปวดท้องได้ยังไงกัน แม่มาลัยกับคุณมาร์คของแม่
มาลัยนะทานเถอะ ไม่ต้องห่วงเรย์หรอก" อนาคตเรียไม่หยุดเดิน ขยายเรียว
ยังคงก้าวต่อไปเรื่อยๆ ลงบันไดสั้นๆ แล้วเปิดประตูห้องแรกทางซ้ายมือ
"แต่เดี๋ยวคุณกาเบลจะโทร..." แม่มาลัยเอ่ยยังไม่ทันขาดคำ หน้า

เรียวกี้เอี้ยวมาหอมแก้ม ก่อนจะผลุบหายเข้าไปในห้องพักส่วนตัว

"กูดไนท์จ๊ะ"

"โฮ...เรย์" แม่มาลัยได้แต่บ่นพึมพำแล้วส่ายหน้าพร้อมกับถอน
หายใจ ร่างเจ้าเนื้อเอี้ยวตัวเดินลงบันไดพลางนึกในใจ ...แล้วนี่ถ้าคุณกาเบล
โทรมา จะบอกว่าย่างงัยกันละเนี่ย...

"เข้าห้องแล้ว?" เสียงนุ่มดังมาจากบันไดชั้นล่างสุด ร่างสูงของ
ชายหนุ่มผมสีทองดวงตาสีเขียวมองมาอย่างสนใจ... คุณมาร์ค...

"คะ" แม่มาลัยบอก มาร์คหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

"ยังไม่คุ้นกับผมสักทีสินะ"

"เรย์ไม่คุ้นกับใครหรอกคะ นอกจากคุณกาเบลแล้ว ก็ไม่เคยเห็นเธอ
ชอบสูงลิ้งกับใคร" แม่มาลัยเอ่ย

อานาเรียเป็นอย่างนั้นจริงๆ นอกจากกาเบลและแม่มาลัยแล้ว เธอ
ไม่ชอบให้ใครรบกวนยกล้อตัว ปกติคุณมาร์คก็ไม่ค่อยจะมาบ้านนักหรอก...
หากไม่ติดว่าเป็นคินเพ็ญที่ไม่มีคุณกาเบลอยู่บ้าน

...ตัวตายตัวแทน... ในคินที่พระจันทร์ส่องแสงเต็มดวง...อำนาจแห่ง
รัตติกาลจะทรงอำนาจภาพ ส่งผลให้ม่านมนตราแห่งสรวงสวรรค์อ่อนแรง
บ้านบนเนินจึงจำเป็นต้องมีคุณกาเบลหรือคุณมาร์คอยู่ เพื่อปกป้องและ
เสริมแรงให้แก่มนตราซึ่งร้ายคลุมไว้รอบบ้าน

"หิวไหมคะ แม่มาลัยตั้งโต๊ะเรียบร้อยแล้ว เรย์คงไม่มาร่วมโต๊ะแน่ๆ
เราเริ่มมือค้ำกันดีกว่า คินนี้คุณคงต้องอยู่จนเช้าเหมือนเคยสินะคะ"
แม่มาลัยชวนเปลี่ยนเรื่อง แล้วก้าวนำชายหนุ่มร่างสูงให้เดินตามลงบันไดไป

เสียงฝีเท้าของแม่มาลัยพร้อมทั้งเสียงคุยกับแขกห่างออกไปเรื่อยๆ
จนกลายเป็นเงียบ แขก...คนอื่น...นอกจากแม่มาลัยและกาเบล ต่อให้เคย
พบกันบ่อยแค่ไหนอานาเรียก็ยังนับว่าเป็นคนอื่น ไม่เว้นแม้กระทั่งมาร์ค
ที่เคยเห็นหน้ามาตั้งแต่เล็กๆ แม้จะไม่ชอบให้อากาเบลทิ้งเธอไว้ลำพังใน

คืนพระจันทร์เต็มดวง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าอยากจะได้อีกคนเข้ามาอยู่
เป็นเพื่อนแทนเขา

คิดถึงคนเป็นอาแล้วก็อดขมวดคิ้วหงุดหงิดใจไม่ได้ ...อารู้ว่าเรย์
ไม่ชอบคืนพระจันทร์เต็มดวง... ปกติคืนเพ็ญ อาจะอยู่ที่บ้านบนเนินเป็น
เพื่อนเธอเสมอ อาจมีต้องไปธุระที่อื่นบ้าง แต่ก็น้อยครั้งเหลือเกิน ถ้าเป็น
ไปได้อาจะพยายามเลี่ยง แต่คืนนี้คนเป็นอาคงเลี่ยงไม่ได้ ...คราวนี้อา
บอกว่ามีนัดสำคัญ

...อะไรๆ ก็สำคัญทุกที...สำคัญจนกล้าทิ้งเธอไว้กับคนอื่นในคืนที่เธอ
รู้สึกเหงาอ้างว้าง

หญิงสาวเดินไปนั่งบนเก้าอี้อะคริลิคสีขาวซึ่งแขวนอยู่มุมหนึ่งของ
ห้องนอนส่วนตัวโดยไม่เปิดไฟให้แสงสว่าง ความเคยชินทำให้ตั้งท่าจะ
แบมือออก แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ ดวงตาสีน้ำตาลมองไปยังด้านหนึ่งของ
ห้องที่เป็นระเบียบ ประตูระเบียบเปิดกว้าง เห็นดวงจันทร์กลมโตลอย
เด่นบนท้องฟ้า

...ดวงจันทร์เต็มดวง...

ทุกคืนที่จันทร์เต็มดวง อนาเรียจะรู้สึกเหงาอย่างบอกไม่ถูก หัวใจ
กระวนกระวายประหลาด คล้ายรอคอยโหยหาบางสิ่ง ...บางสิ่งทีบอก
ไม่ได้ว่าคืออะไร...

เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะมุมห้องดังขึ้น ...กาเบล... อนาเรียคิดถึงผู้เป็น
อาแล้วถอนหายใจ ก่อนจะเดินไปยกหูโทรศัพท์

"เรย์" เสียงทุ้มๆ แวะมาตามสายเมื่อไม่มีที่ท่าว่าคนรับจะพูดก่อน
"ค่ะ"

"ทำอะไรอยู่ อาจจะกลับมะรีนนะ อยากได้อะไรหรือเปล่า"

"อา"

"หือ? ว่าไงนะ"

"อาไงคะ เรย์อยากให้อากลับมาก็พอ" อนาเรียตอบ

"เหงาเหรอ... คีนนี้คีนเพ็ญ" เสียงทุ้มดังมา อนาเรียจับสำเนียงได้อาเป็นห่วง... ห่วงแล้วทิ้งเธอไปทำไม

"..." เงียบ ไม่มีเสียงตอบจากอนาเรีย

"คุยกับมาร์คบ้างสิ เขาไปอยู่ที่บ้านบนเนินเพื่อเรย์นะ" ประโยคที่กาเบลพูดทำให้อนาเรียทำหน้าที่เบื่อน่าย

"อาจจะเปลี่ยนตัวกับเขา แล้วให้มาร์คมาอยู่กับเรย์ตลอดไปไหมล่ะ เรย์จะได้เริ่มสร้างความสนิทสนม" เสียงเธอมีแววประชด

...อากักรู้ว่าเธอไม่ชอบให้ใครมาวุ่นวายกับชีวิต... แต่ก็ยังอดส่ำห้จะให้เธอทำความคุ้นเคยกับคนอื่น บางทีอนาเรียนึกสงสัย คีนเพ็ญไหนที่ทำไมอยู่บ้าน มาร์คจะมา... มาทำไม... เรย์กับแม่มาลัยอยู่กันได้ ไม่เห็นจำเป็นต้องมีใครอื่นอยู่เป็นเพื่อน

เธอเคยถามมา แต่ก็ไม่ได้คำตอบอะไรมากไปกว่า 'เรย์จะได้มีเพื่อนมีทำไม ไม่เห็นต้องการ ถึงแม่จะชั่วข้ามคีนก็เถอะ เพราะพอถึงรุ่งเช้ามาร์คก็จะไป คนประหลาดที่บินตรงจากอังกฤษเพียงเพื่อมาอยู่เป็นเพื่อนเธอชั่วคีนเดียว

"บอกว่าจะวาดรูปให้อ่าไง เสร็จหรือยัง มะรินจะกลับไปดู" กาเบลเปลี่ยนเรื่องพูด เมื่อรู้สึกที่สาวน้อยของเขาอารมณ์ไม่ดี

"ยัง"

"อ้าว ทำไมล่ะ" ผู้เป็นอาถาม

"ไม่มีแบบ จะวาดยังไงล่ะคะ" คราวนี้อนาเรียได้ยินเสียงหัวเราะที่กาเบลรู้ทำไมเรย์จะวาดไม่ได้... มีแต่จะไม่วาดต่างหาก... หลานสาวคนดั่งอนเขาเหมือนเคย

"เอาเถอะ มะรินจะกลับไปเป็นแบบให้ก่อนะ อีกเดี๋ยวแม่มาลัยจะเอาน้ำส้มกับขนมปังกรอบมาให้ ทานเสียแล้วค่อยนอน" คำสั่งต่อมาทำให้อนาเรียถอนหายใจเสียงดัง จงใจให้ปลายสายรับรู้ ผู้เป็นอาหัวเราะที่

"อย่าดี้อนะเรย์ ข้าวเย็นก็ไม่ทาน จะเอาแรงที่ไหนมาวาดรูปให้อา

ต่อละ เอาละ กู๊ดไนท์นะ มะรีนแจอกัน" กาเบลบอกพร้อมกับการเสียดเสียงส่งจูบ มาตามสายแล้วรอ "อ้าว ไหนละ กู๊ดไนท์คิสของอา" กาเบลทวง แล้วก็ได้เสียดส่งจูบแบบขอไปทีมาตามสาย ก่อนที่ปลายสายจะตัดไป

อนาเรียเดินไปวางโทรศัพท์กับเบ้น ก่อนเดินกลับมา นั่งบนเก้าอี้แขวนตัวโปรด ร่างบางขดขาขึ้นนั่งชันเข่า มือกอดเอาไว้ พร้อมกับเอียงตัว ฟังกรอบเก้าอี้ซึ่งโค้งเป็นรูปไข่ ดวงตายังทอดมองดวงจันทร์ อนาเรียถามตัวเองเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็จำไม่ได้

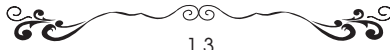
...เธอกำลังคอยอะไร... คอยใคร... บางครั้งเธอนอนหลับฝัน ... ความฝันที่จำไม่ได้... แต่ยามตื่นกลับทิ้งคราบน้ำตา...

ห้องไม้กลางสวนด้านหลังบ้านมีฟากหนึ่งเป็นส่วนหลังคา ปูด้วยกระจกโค้งลากยาวมาจนเกือบจรดพื้น มองเผินๆ ห้องอาจดูรกตา เพราะเต็มไปด้วยเฟอร์นิเจอร์และงานปั้นขึ้นรูป แต่ทุกอย่างวางแบ่งกลุ่มเป็นสัดส่วนลงตัว งานบางชิ้นเสร็จสมบูรณ์อวดสายตา บางชิ้นถูกคลุมด้วยผ้าสีทึม มุมหนึ่งของห้อง ตรงใต้หลังคาไม่มีแท่นงานปั้นดิน ริมผนังเต็มไปด้วยอุปกรณ์วางเป็นระเบียบ

ส่วนของห้องด้านที่อยู่ใต้หลังคากระจกฝั่งติดสวนดูจะเป็นมุมที่เจ้าของห้องโปรดปรานที่สุด ขาหยั่งตั้งเฟรมรูปวางเด่น ซ้ายมือมีโต๊ะเล็กวางอุปกรณ์ สี พู่กัน จานสี แสงอาทิตย์ที่ลอดผ่านโค้งกระจกแก้วทำให้มุมนี้อสว่างด้วยแสงธรรมชาติ

...เจ้าของห้องไม่ชอบแสงสว่างของไฟฟ้า...

มือเรียที่บางส่วนเหมือนสีตัวคลายพู่กันไปบนผืนผ้าใบ เลี้ยวหน้าของชายหนุ่มที่ผู้วาดจำได้ดีเป็นรูปเป็นร่างใกล้คำว่าสมบูรณ์ พอปลายพู่กันเริ่มลงสีดวงตา จู่ๆ คนวาดก็รามือ ริมฝีปากบางสีชมพูระเรื่ออย่างคนสุขภาพดีถูกขบเบาๆ ก่อนมือจะวางพู่กันจุ่มในแก้วน้ำล้างสี คิ้วได้รูปขมวดน้อยๆ แล้วร่างโปร่งระหงในลือยี้ดทางเกงขาสั้นที่มีเอี่ยมกันเบื่อน

สีน้ำเงินเข้มคลุมทับก็ลุกจากเก้าอี้หน้าผ้าใบ

ขย่าวเรียวก้าวตรงไปยังผนังกระจกด้านที่ติดสวน มือเรียวกู้รูป
ทาบไปบนกระจกที่มองเห็นๆ คล้ายไร้รอยต่อ แต่พอออกแรงผลักกลับ
เลื่อนลอยตัวห่างก่อนจะเคลื่อนไปด้านข้าง อนาคตเรียวก้าวเท้าออกจากห้อง
เดินไปบนระเบียงไม้ระแนงซึ่งยื่นลอยเหนือลำธารธรรมชาติที่ไหลผ่าน
เข้ามาในสวน เท้าเปลือยเปล่านำเจ้าของร่างไปจนสุดปลายระเบียงยัง
บริเวณที่เป็นจุดเชื่อมต่อของสะพานไม้ ซึ่งทอดปลายข้างหนึ่งไปยังอีกฝั่ง
ของลำธารเล็กๆ

รูปของกาเบลวาดไม่เสร็จสักที ใบหน้าคมสัน อีกทั้งผมสีทองนุ่มมือ
ที่อนาคตเรียวกำลังสัมผัสได้ตียังคงค้างคา อนาคตเรียวก้าวราคาญตัวเอง... เธอลง
สีแหวดตาไม่ได้ ไม่ใช่เพราะไม่รู้ว่าจะลงสีอย่างไร... แต่ไม่ชอบใจแหวดตา
ของอาต่างหาก

'เด็ก... ดวงตาสีฟ้าๆ นั้นชอบมองเธออย่างเอ็นดูเหมือนเธอเป็นเด็ก
เล็กๆ... บางครั้งแหวดตาของเธอก็มองคล้ายเธอเป็นของต้องห้าม แฝงแหว
เศร้าสร้อยเสียใจ ...เธอไม่ชอบ... เธออยากเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาสำหรับ
อา... หญิงสาวธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น...

อนาคตเรียวก้าวเป็นเด็กกำพร้า พ่อและแม่เสียชีวิตตั้งแต่ยังเล็ก ความทรงจำ
เกี่ยวกับครอบครัววางเลือน ญาติคนเดียวที่มีคืออา... แต่เธารู้ กาเบลเป็น
แค่เพื่อนของพ่อ เพื่อนที่อ่อนน้อมมากๆ อายุห่างจากเธอไม่ถึงสิบปีหรอก
มัง

ไปอยู่ด้วยกันไหม... จะปกป้องดูแลเอง' คำพูดของกาเบลที่ทำให้
วันนี้มีอาหลาน อ้อ...อีกคน แม่มาลัย... ครอบครัวแปลกๆ ซึ่งประกอบ
ไปด้วยสมาชิกต่างสายเลือด ไม่นับคนคอยดูแลบ้านอื่นๆ ที่ทำงานของเขา
เงิบๆ ไม่นับหน่วยกับเธอ แต่อนาคตเรียวก้าวใจ จะนี่กร้าวบ้างก็คือท่าที่
ของทั้งกาเบลและแม่มาลัย ที่บางครั้งทำราวกับเธอเป็นคนพิเศษ

...เรย์ไม่ได้ต่างจากใคร... แค่ชอบเล่นไฟ... ไฟที่ไม่มีวันดับ เว้นแต่

เรย์จะต้องการ...

เสียงผีเท่าที่คุ้นเคยก้าวเข้ามาในห้อง แม้จะห่างจากจุดที่ยืนอิงเสา สะพาน แต่อณาเรย์ก็ได้ยินชัด หน้าเรียวแต่มียิ้มน้อยๆ ไม่หันกลับไปมอง จนเสียงเดินมาหยุดเกือบชิดแผ่นหลังของเธอ

"กลับมาแล้ว" เสียงที่คุ้นเคยขำๆ ทำให้อณาเรย์ผ่องร่างจากเสา สะพานไปอิงอกคนที่ยืนข้างหลังแทน

"คะ"

"ต้อนรับกลับบ้านละ พุดหน้อยสิ อาอุตส์ห์ตรงมาหาเรย์ก่อนเลยนะ" กาเบลหัวง

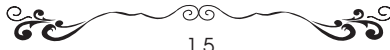
"ไม่อยากจะพูด อาทิงเรย์คืนจันทร์เต็มดวง" เสียงใสติดงอน แล้วเจ้าของเสียงก็หมุนตัวเดินกลับเข้าสู่สตูดิโอ

กาเบลเปิดบริษัทโฆษณาและสำนักพิมพ์ โดยมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่ลอนดอน บริษัทของเขาได้รับการกล่าวขานว่าทรงอิทธิพลด้านสื่อและข่าวสารอันดับต้นๆ ของยุโรป แม้แต่นักการเมืองและผู้นำประเทศยังเกรงใจ งานของเขาทำให้ต้องเดินทางเสมอ มีน้อยคนจะรู้ว่ากาเบลมีบ้านซึ่งเขาพักหลักมายาวนานอยู่ที่ประเทศไทย หลายคนที่ไม่ใช่คนใกล้ชิดแปลกใจที่เขาเลือกจะมี บ้าน' ที่นี้ บนแผ่นดินไทย ณ บริเวณเนินดอยสูง

บ้านหลังนี้เป็นที่รู้จักว่าไม่ต้อนรับบุคคลภายนอก ทุกอย่างที่นี่ได้รับการดูแลปกป้องด้วยมาตรฐานความปลอดภัยขั้นเยี่ยมยิ่งกว่าที่พำนักของผู้นำบางประเทศ คนภายนอกห้ามเข้า และคนภายในแทบไม่เคยย่างกรายออกไปให้ผู้ใดได้พบเห็น อณาเรย์ได้รับการเลี้ยงดูที่นี่

ด้านการศึกษา...กาเบลจัดให้มีอาจารย์ระดับหัวกะทิของโลกเป็นผู้สอน แต่ไม่เคยมีใครได้พบอณาเรย์ตัวจริง...เธอไม่ก้าวออกจากโลกของเธอ การเรียนของอณาเรย์ต่อตรงด้วยระบบเทคโนโลยีทันสมัยจากบ้านไปยังอาจารย์ผู้สอนในแต่ละฟากโลก จอภาพขนาดใหญ่กับระบบสามมิติเป็นสื่อกลางให้อณาเรย์เรียนรู้ทุกสิ่งจากโลกภายนอก

ห้องหนังสือใหญ่ที่มีคนอ่านเพียงสองคนคืออานาเรียและอา เต็มไปด้วยหนังสืออย่างดีครบหมวดหมู่ตามแบบห้องหนังสือในมหาวิทยาลัยชั้นนำ หรือบางที่อาจจะมีการดีกว่า

อานาเรียไม่ออกไปข้างนอก... ไม่ใช่ไม่เคยออกไป... แต่ไม่ชอบ... เธอชอบโลกเงียบๆ นี้ และกาเบลก็ตามใจ บ้านบนเนินเป็นโลกของเธอ... เธอเท่านั้นที่เป็นใหญ่ 'ทุกอย่างแล้วแต่เรย์' แม้อาไม่บอก อานาเรียก็รู้

"อาจำเป็น อีกอย่างเรื่องมาร์ค อาไม่อยากให้เรย์ทำทางที่ไม่ใส่ใจมาร์คแบบนั้น" กาเบลเดินตามร่างโปร่งที่เดินกลับไปนั่งบนเก้าอี้หน้าผืนผ้าใบ มือเรียวหันไปจับพู่กันแต่มีสี เธอลงสีต่อโดยเว้นบริเวณที่เป็นดวงตาโดยไม่สนใจคนเป็นอา

"..." เงียบ มีเพียงความเงียบจากอานาเรีย ใบหน้าเธอนิ่งเรียบ แต่ริมฝีปากบางที่ถูกขบทำให้กาเบลรู้ อานาเรียไม่พอใจ

กาเบลถอนหายใจ ลึกลงไปในใจดดยอมรับไม่ได้ว่า ดีใจที่อานาเรียไม่เห็นใครสำคัญกว่าเขา แต่บางครั้งมันจำเป็น ในคืนพระจันทร์เต็มดวงเรย์จำเป็นต้องมีเขาหรือมาร์คเป็นผู้พิทักษ์ไปจนกว่าวันเกิดของเธอที่ใกล้จะมาถึงนี้ แล้วหลังจากนั้น หน้าทีนี้ในคืนเพ็ญจะมีอีกผู้หนึ่งซึ่งกาเบลไม่อยากจะยอมรับเข้ามาสานต่อไปจนนิรันดร์กาล

"โอเค อาผิดเอง ไม่คุยเรื่องมาร์คแล้วก็ได้ ถ้าอย่างนั้นวันนี้จะทำอาหารให้เรย์เป็นการไถ่โทษ เอาไหม" คราวนี้หน้าเรียวหันมามอง ใบหน้าคล้ายจะมีรอยยิ้มจางๆ อีกทั้งประกายตาสีน้ำตาลของเธอทำให้กาเบลยิ้มอ่อนโยน

...เรื่องของมาร์คนะช่างเถอะ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาขอร้องเธอ เขาไม่อยากเข้าซีให้เธอรำคาญใจ เพราะสิ่งที่เรย์ไม่ยอมทำ...ยังไงก็ไม่วันยอมทำ...

"เอาสปาเก็ตตี้ผัดซี๊เมาทะเลของโปรดเรย์แล้วกันนะ"

"ค่ะ" คราวนี้ดวงหน้าเรียวชะงักหน้ามาฝากรอยยิ้มผัดสีของปากบาง

บนใบหน้าคมสันที่อยู่ตรงหน้า

"นึกว่าวันนี้จะไม่ได้เวลาคัมคิสเสียแล้ว ึ่งนอไปอาบน้ำก่อนนะ ถ้าอยากช่วยอ อีกยี่สิบนาทีเจอกันที่ครัว ถ้าไม่อยาก อีกหนึ่งชั่วโมงเจอกันที่โต๊ะอาหารก็แล้วกัน" กาเบลบอกพร้อมกับเอื้อมมือไปจับศรษะได้รูปก่อนจะก้าวเดินออกจากสตูดิโอ ทิ้งให้อนาเรียอยู่กับภาพวาดของเธอต่อไป

กาเบลเดินกลับขึ้นบ้าน ร่างสูงใหญ่ก้าวตรงไปยังห้องพักส่วนตัว บ้านที่มองจากภายนอกเหมือนมีสองชั้นครึ่ง หากความเป็นจริงเล่นระดับทำให้คล้ายมีสี่ชั้น ไม่รวมห้องใต้หลังคาบนสุด และห้องใต้ดินซึ่งอยู่ลึกลงไปอีกหนึ่งชั้น ห้องพักของอนาเรียอยู่ชั้นบนสุด ด้านที่ไม่มีห้องใต้หลังคา

...เรย์ชอบมองห้องฟ้า เพดานเหนือเตียงจึงเป็นกระจกเหนือหน้า ส่วนห้องของกาเบลอยู่ชั้นถัดลงมา ดังนั้นห้องของเรย์จึงอยู่ใกล้ดวงดาวมากที่สุด...ใกล้ทั้งๆ ที่ควรห่างให้ไกล...

มือใหญ่ล้วงกระเป๋าหยิบข้าวของออกจากเสื้อ ก่อนถอดทิ้งเพื่อไปอาบน้ำ กล่องไม้โบราณขนาดเล็กสะดุดมือ

...ของเรย์...

ดวงตาสีน้ำทะเลหม่นแสงเศร้าสรว้อยเมื่อคิดถึงเวลาที่กำลังเคลื่อนเข้ามา และนึกย้อนถึงคืนพระจันทร์เต็มดวงที่ผ่านมา เขาต้องไปรับของชิ้นนี้ทั้งๆ ที่ไม่อยากไปสักนิด แต่หน้าที่...พันธสัญญา...และสิ่งที่ต้องชดใช้ทำให้จำเป็นต้องไป

ปกติทุกคืนจันทร์เต็มดวงหรือคืนเพ็ญนั้น หากไม่ติดว่าเป็นวันหยุดที่ดีที่สุดท้ายของเดือนที่ต้องมีประชุมกับสภาผู้เฒ่า กาเบลจะอยู่ที่บ้านบนเนินกับเรย์ทุกครั้ง เพราะคืนที่ดวงจันทร์และวัฏจักรเรื่องอำนาจอนาเรียและม่านมนตรารอบบ้านต้องมีผู้พิทักษ์คอยปกป้อง โดยผู้ได้รับพระบัญชาและพลาณภาพให้เป็นผู้พิทักษ์คือเขากับมาร์คเท่านั้น

ภารกิจหลักของกาเบลคือการอารักขาอานาเรีย ส่วนมาร์คคือสภาศักดิ์สิทธิ์ หากคืนพระจันทร์เต็มดวงใดตรงกับคืนวันพฤหัสบดีที่กาเบลต้องไปร่วมประชุมสภาผู้เฒ่า เพื่อรายงานความเป็นไปในการอภิบาลอานาเรีย มาร์คจะเข้ามารับหน้าที่พิทักษ์บ้านบนเนินและอานาเรียแทน

แต่คืนพิเศษที่ผ่านมามีต่างออกไป...แม้ไม่มีประชุมสภาผู้เฒ่า แต่กาเบลก็ต้องทิ้งเธอและบ้านบนเนินไว้ในความคุ้มครองของมาร์ค ที่แม้จะไม่ใช่อื่น แต่เขาบอกได้เลยว่าไม่เต็มใจให้เธอใกล้ชิด ชายหนุ่มถอนหายใจ...ใกล้วันเกิดของเรย์...

วันเกิดในปีนี้อันไม่เหมือนทุกปีที่ผ่านมา เพราะนอกจากจะเป็นวันครบรอบอายุแล้ว มันยังเป็นวันเริ่มต้นแห่งพันธสัญญา ชายหนุ่มมองของในมือหน้าเครียด ของที่หากเป็นไปได้...เขาไม่อยากจะให้เรย์ได้รับ แต่มันเป็นไปได้...สภาผู้เฒ่าเตือน ...ใกล้เวลา...

เขามองกล่องไม้ในมือแล้วถอนหายใจ ก่อนจะเดินตรงไปยังโต๊ะทำงาน มือใหญ่เลื่อนเปิดลิ้นชัก วางกล่องไม้เอาไว้แล้วเลื่อนปิด

...ช่างเถอะ เอาไว้ก่อน...ยังอีกหลายคืนกว่าจะถึงวันเกิดของเรย์...